

Mângâierile oferite de viața în vila de pe țărm

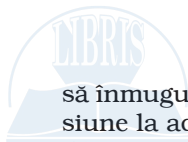
Mângâierile oferite de viața în vila de pe țărm, pe care le-am acceptat mânat de entuziasmul de a începe o viață nouă, m-au făcut să cred, în primele zile, că mă izbăveam repede de boala mea. Indiferent de ora și de starea de amețală la care ne întorceam de la petrecerile de noapte, dimineața mă ridicam din pat de îndată ce se strecura prin obloane, prinzând apoi să joace pe tavanul camerei noastre, o rază stranie de lumină, care se reflecta în valurile Bosforului, împingeam obloanele cu buricele degetelor și mă minunam de fiecare dată de frumusețea priveliștii care se revărsa, exploziv, înăuntru. În uimirea mea stăruia, sau poate că eu voiam să cred asta, emoția redescoperirii farmecului vieții, pe care credeam că îl uitasem. Uneori intuia și Sibel, cu delicatețe, ceea ce simțeam eu, așa încât mi se alătura, pășind cu picioarele goale pe dușumelele care scârțâiau ușor, și contemplant amândoi, optimiști, splendoarea Bosforului, o barcă roșie de pescari care trecea legănându-se pe valuri, aburul de deasupra pădurii întunecate care se vedea pe țărmul opus, scâldat în soare, liniștea fantomatică a dimineții și primul vas de pasageri care se-ndrepta spre oraș, târându-se prin curent, înclinat pe o parte, și făcând apele să freamăte.

La fel ca și mine, Sibel manifesta un entuziasm nemăsurat față de plăcerile vieții din vila de pe țărm, de parcă ar fi fost vorba de un leac de natură să mă vindece de boală. În timp ce luam cina în doi, în balconul suspendat deasupra Bosforului, asemenea perechilor fericite cărora le ajunge propria dragoste, prin fața noastră trecea, de parcă

s-ar fi târât spre vilă, Kalender, vasul Liniilor Orășenești, care tocmai plecase de la debarcaderul din Anadoluhisari, iar căpitanul cu mustață și chipiu, care stătea la timonă, ne striga din cabina de comandă „poftă bună!“, de parcă ar fi putut zări stavrizii crocanți, salata de vinete, vinele la grătar, telemeaua, pepenele galben și rachiul de pe masă. Sibel vedea în toate acestea o altă sursă de plăcere, care urma să mă vindece și să mă facă fericit. După cum îmi dădeam seama seara, în pat, când se lipea languroasă de mine cu trupul ei minunat, mirosind amețitor, era sincer convinsă că plăcerea de-a plonja împreună în apele Bosforului de îndată ce ne trezeam dimineața, de-a ne duce apoi la cafeneaua de la debarcader, pentru a mânca covrigi, a bea ceai și-a citi ziarele, de-a ne face de lucru cu roșiile și ardeii din grădină, de-a alerga la barca vreunui pescar care se arăta spre prânz cu pește proaspăt și de-a alege chefali sau dorade, de-a intra, pescăind, în marea fosforescentă în nopțile nemăsurat de calde ale lunii septembrie, când nu se clintea nici o frunză iar fluturii de noapte cădeau, rând pe rând, în capcana lămpilor aprinse aveau, la rândul lor, să mă înzdrăvenească. Când tot nu puteam însă face dragoste cu ea din pricina durerii care continua să mă sfredească în partea stângă a pântecelui, ca o neliniște fără sfârșit, o dădeam pe glumă, cu mintea tulbure de băutură, spunându-i „draga mea, încă nu suntem căsătoriți“, iar iubita mea logodnică se prefăcea, plină de îngăduință, că treceam cu ușurință peste acest subiect.

Uneori, când stăteam singur în șezlongul de pe chei, gata să ațipesc, toropit de băutură, sau când mă-ndopam lacom cu porumb fiert cumpărat de la vreunul dintre vânzătorii ce treceau în bărci, sau când o sărutam pe obraji înainte de a urca în mașină, dimineața, pentru a mă duce la serviciu, ca un soț tânăr și fericit, ghiceam, după privirile pe care mi le arunca, că în sufletul ei era pe cale

să înmugurească un sentiment de dispreț și aver-siune la adresa mea. Acesta era motivat, desigur, de faptul că nu izbuteam deloc să facem dragoste; și mai înspăimântător era însă gândul că efortul de a mă „lecui“, în care Sibel investise o voință și o dragoste excepționale, nu folosea la nimic sau, și mai rău, „chiar dacă ar fi fost să mă lecuiesc“, urma să mă văd, pe viitor, atât cu ea, cât și cu Füsun. În momentele cele mai proaste îmi doream și eu să cred într-o asemenea probabilitate, așa încât visam că, într-o bună zi, aveam să primesc vești de la Füsun, revenind într-o clipă la zilele fericite de odinioară, și că urma să ne revedem din nou, zi de zi, la blocul Compasiunea, iar după ce aveam să mă izbăvesc astfel de calvar, aveam să pot face, negreșit, dragoste și cu Sibel, căsătorindu-mă apoi cu ea și ducând o viață fericită, normală de familie, înconjurat de mulți copii.

Nu puteam însă crede cu adevărat în asemenea reverii decât foarte rar, sub înrâurirea veseliei nemăsurate pe care mi-o inspira băutura sau a optimismului pe care mi-l insufla vreo dimineață frumoasă. În cea mai mare parte a timpului n-o puteam uita cu nici un chip, iar ceea ce dădea acum formă suferinței mele din dragoste nu mai era absența lui Füsun, ci faptul că nu întrevedeam deloc sfârșitul durerii.

41

Înotând pe spate

Descoperisem pe atunci un lucru însemnat, care făcea ca zilele acelea triste de septembrie, de un farmec sumbru, să devină suportabile: înotul pe spate atenua durerea pe care o simțeam în

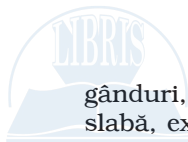

pântece. Pentru aceasta trebuia ca, în timp ce înotam pe spate, de-a-ndăratelea, să-mi cufund cu hotărâre capul în apele Bosforului, să zăresc fundul mării, stând cu capul aplecat, să înot, ținându-mi o vreme răsuflarea. Când redeschideam ochii, în vreme ce înaintam cu spatele, despiciând curentul și valurile, întunericul din ce în ce mai dens al Bosforului, pe care-l vedeam răsturnat, îmi trezea un simțământ de nemărginire cu totul diferit de suferința mea din dragoste.

Cum apele deveneau deodată adânci în vecinătatea țărmului, uneori vedeam adâncul Bosforului, alteori nu, dar faptul că lumea aceea multicoloră pe care o priveam de-a-ndoaselea devenea un întreg mare și misterios îmi umplea sufletul de bucuria de a trăi și de umilința apartenenței la ceva cu mult mai vast. Uneori zăream cutii de conserve și capace de sticle de răcoritoare ruginite, midii negre cu gura căscată, ba chiar nălucile unor corăbii din vremuri nespuse de îndepărtate și-mi aduceam aminte de necuprinderea istoriei și a timpului, de lipsa mea de însemnătate. În asemenea momente remarcam ostentația, preocuparea de sine cu care-mi trăiam patima și-mi dădeam seama că slăbiciunea aceea nu făcea decât să adâncească suferința pe care o numeam dragoste, așa încât mă eliberam de balast. Importantă nu era suferința pe care o încercam, ci faptul că făceam parte din lumea aceea nemărginită, misterioasă care palpita sub mine. În același timp simțeam că apele Bosforului, care-mi năpădeau gura, nările, nasul și urechile, erau pe placul djinnilor echilibrului și fericirii ce sălășluiau în mine. În timp ce înotam pe spate fără răgaz, cuprins de un soi de beție a mării, durerea pe care o simțeam în pântece aproape că dispărea, iar atunci băgam de seamă și că încercam o afecțiune profundă față de Füsün și-mi aduceam aminte că în suferința mea din dragoste stăruiau foarte multă mânie și supărare pentru ea.

În vremea aceasta, Sibel, care vedea că mă-ndreptam cu repeziciune, înotând cu spatele, către chila vreunui petrolier sovietic sau a vreunui vas de pe Liniilor Orășenești, ale căror sirene sunau neli-niștite, țopăia și striga la mine din răspuțeri, de pe chei, dar de cele mai multe ori nu-i auzeam țipetele. Pentru că mă apropiam nespus de periculos și aproape sfidător de nenumăratele vapoare ale Liniilor Orășenești, de petrolierele internaționale, de șlepurile încărcate cu cărbune, de barjele care aprovizionau restaurantele de pe țărm cu bere și răcoritoare Meltem, de bărcile cu motor ce treceau pe Bosfor, Sibel voia să-mi interzică să mai înot pe spate, cu capul cufundat în apă, prin fața vilei de pe țărm, dar nu putea stărui prea mult în această privință, deoarece știa că îmi făcea foarte bine. În unele zile mă duceam singur, la propunerea ei, pe plaje mai liniștite, în zilele fără valuri și vânt mă duceam la Șile, pe țărmul Mării Negre, iar alteori mergeam cu ea în câte-un gol-fuleț pustiu, de felul celor care urmează după Beykoz, și înotam la nesfârșit, încotro mă purtau gândurile, fără a scoate o clipă capul din apă. Mai apoi, când ieșeam la țărm și mă întindeam la soare, cu ochii închiși, cugetam, optimist, că ceea ce trăiam erau, de fapt, genul acela de necazuri care se abat asupra oricărui bărbat serios, de onoare, care se îndrăgostește de o femeie.

Singurul lucru ciudat era faptul că trecerea timpului nu-mi domolea deloc suferința din dragoste, așa cum li se întâmpla tuturor celorlalți. Împotriva a ceea ce-mi spunea Sibel în toiul nopților cufundate-n tăcere (nu se auzea decât huruitul molcom ale câte unei barje care trecea în depărtare), ca să mă consoleze, faptul că durerea mea nu se stingea treptat ne înfricoșa pe amândoi. Uneori socoteam că dacă aș fi văzut în acea situație un rod al minții sau al deficienței mele sufletești m-aș fi putut izbăvi de calvar, dar nu-mi puteam duce până la capăt nici măcar aceste

gânduri, pentru că mă înfățișau ca pe o persoană slabă, excesiv de dependentă de afecțiunea unei mame-îngerite-iubite salvatoare, așa încât, în cea mai mare parte a timpului, mă străduiam să cred că-mi biruiam durerea înotând stăruitor pe spate, spre a nu cădea pradă disperării. Știam însă foarte bine că mă amăgeam singur.

În luna septembrie m-am mai dus de trei ori la blocul Compasiunea; ascunzându-mă nu numai de Sibel, ci și de mine, m-am întins în pat, am luat în mână lucrurile pe care le atinsese Fusun și am încercat să mă consolez în felul cunoscut de cititori. N-o puteam uita.

42

Melancolie de toamnă

La început de octombrie când, în urma unei furtuni iscate de vântul de nord, apele pline de curenți ale Bosforului s-au răcit atât de mult încât nu s-a mai putut face baie în ele, melancolia mea a devenit, în scurtă vreme, atât de profundă, încât nu mai putea fi ascunsă. Seara care se lăsa devreme, frunzele uscate, care dezgoleau copacii de timpuriu, adunându-se în grădina din spate și pe chei, apartamentele vilei de pe Bosfor, folosită ca locuință de vară, care se goleau unul câte unul, bărcile trase în porturi ori la debarcadere și bicicletele răsturnate pe străzile care se goliseră brusc după primele zile ploioase ne insuflaseră, de fapt, amândurora o tristețe apăsătoare, de toamnă, de care ne străduiam se ne eliberăm. Simțeam, neliniștit, că Sibel nu mai era în stare să-mi înlătore încremenirea, tristețea, cu neputință de tăinuit, și nici pornirea de-a bea fără măsură, seară de seară.